

kud soud má vůbec vliv na správu (rozh. ze dne 24. ledna 1904, čís. 296 Gl. U. ze dne 13. května 1908, R I 238/8 Gl. U. 4233), náleží rozhodnouti nespornému soudci, nenáleží mu však stanovití nájemné (relutum) za užívání bytu, které má platiti některý ze spoluvlastníků (rozh. ze dne 14. ledna 1913, R II 15/13 Gl. U. 6240). V podstatě tu jde o zjištění povinnosti Anny P-ové poskytovatí úplatu a jakou za užívání bytu ve společném domě proti žadatelce jakožto druhé spoluvlastnici a nejde ani o navrženou důležitou změnu pro zachování nebo pro lepší užívání společného domu ani o věc, týkající se řádné správy domu. Toto zjištění však lze vykonati jen pořadem práva (viz též rozh. nejv. soudu čís. 5186 a 5570). Ostatně z přednesu stran jest zřejmo, že by ani nesporný soudce tuto otázku nemohl rozhodnouti, poněvadž závisí rozhodnutí na zjištění mnoha sporných okolností: zda měly strany mezi sebou něco ujednáno ohledně bytu, či neměly, zda mlčky byl dán souhlas k určité úplatě za byt, jak se vyúčtování mezi nimi dalo, co všecko platila Anna P-ová, jakou hodnotu má nyní její byt a t. d. To vše ve smyslu §§ 1 a 2 čís. 7 nesp. říz. vymyká se nespornému řízení. Na místě jest tu žaloba. Nelze souhlasiti ani s tím, když se stěžovatelka ve stížnosti dovolává § 836 obč. zák., neboť o zřízení správce společného domu tu nejde a ostatně, i kdyby šlo, dle rozh. nejvyššího soudu ze dne 23. června 1920, R I 382/20, čís. 558 sb. n. s. o tom, zda se má vůbec zřídit správa společné věci, lze při rozporu spoluvlastníků rozhodnouti jen pořadem práva.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatelka neprávem vytýká napadenému usnesení, že jím byl porušen zákon. Rekursní soud vystihl zcela správně, že navrhovatelce jde v podstatě o to, by byla soudem určena výše úplaty, kterou spoluvlastnice domu Anna P-ová jest povinna poskytovatí navrhovatelce jakožto druhé spoluvlastnici téhož domu za to, že užívá bytu ve společném domě. Toho lze se domáhati jen pořadem práva, nikoli v řízení nesporném, neboť jde o právo podílníků ke společné věci se zřetelem k jejím u ž í t k ů m podle §§ 839, 840 obč. zák., o němž se podílníci neshodují, takže ustanovení § 835 obč. zák., jehož se dovolává stěžovatelka, se na tento případ nehodí. Napadené usnesení jest tudíž ve shodě se zákonem a pro mimořádnou dovolací stížnost podle § 16 nesp. říz. není tu podmínek, pročez ji nebylo vyhověno.

Čís. 8600.

Opatření pozůstalostního soudu jako poddlužníka není soudním usnesením, jež by bylo lze napadnouti rekuresem. Pokládá-li se tímto opatřením za stížena jiný věřitel, jemuž byla povolena exekuce zabavením

nároku dědice na odevzdání pozůstalosti, nezbyvá mu, než nastoupiti pořad práva.

(Rozh. ze dne 3. ledna 1929, R I 1019/28.)

Pozůstalostní soud vyhověl návrhu vymáhajícího věřitele, by byla z pozůstalosti vydána vkladní knížka. Rekursní soud návrh zamítl. Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a odmítl rekurs do usnesení prvního soudu.

Důvody:

Usnesením exekučního soudu v Praze ze dne 27. července 1928 byla vymáhající věřitelce firmě František V. a spol. v Praze, povolena proti pozůstalosti po Vilému B-ovi, zastoupené dědičkou Martou M-ovou, k vydobytí vykonatelného pohledávání 393 Kč exekuce nejen zabavením nároku pozůstalosti po Vilému B-ovi proti obchodnímu soudu v Praze jako soudu pozůstalostnímu na vydání soudního deposita zřízeného u Zemské banky v Praze pro pozůstalost Viléma B-a a sestávajícího z vkladní knížky Zemské banky v Praze, nýbrž i příkázáním zabaveného nároku k vybrání. Na základě tohoto usnesení, opatřeného doložkou vykonatelnosti, zažádala vymáhající věřitelka u obchodního soudu v Praze jako soudu pozůstalostního o vydání vkladní knížky, kteréžto žádosti tento soud vyhověl usnesením ze dne 14. září 1928 v ten způsob, že bude po právní moci usnesení dožádána Zemská banka, by ze vkladní knížky vybrala 500 Kč a poukázala je právnímu zástupci vymáhající věřitelky. Z toho jest patrné, že tu nejde o nic jiného, než o opatření pozůstalostního soudu jako poddlužníka, které sice učinil usnesením, zrealisovav jím jen to, co povolil exekuční soud, které však není v pravdě soudním usnesením, jež by bylo lze napadnouti rekuresem. Pokládala-li se Marie H-ová, které byla povolena usnesením zemského civilního soudu v Praze ze dne 15. března 1928 exekuce zabavením dědického nároku dědičky Marty M-ové na odevzdání pozůstalosti po Vilému B-ovi, za stíženu tímto opatřením poddlužníkovým, nezbyvala jí jiná cesta než ta, kterou by byla musila nastoupiti při stejném zákroku každého jiného poddlužníka, totiž pořad práva. Bylo proto na dovolací stížnost zrušiti napadené usnesení a uznati tak, jak se stalo.

Čís. 8601.

Umluvil-li dosavadní majitel domu s nájemníkem, že vyklidí byt do určité doby, jde, stala-li se úmluva vzhledem k zamýšlenému prodeji domu, k němuž pak před onou dobou došlo, o smlouvu ve prospěch třetí osoby, příštího majitele domu. Vymáhati splnění této úmluvy na nájemníku jest oprávněn nejen nový majitel domu, nýbrž i jeho dřívější majitel, jenž vyklizení s nájemcem umluvil.

(Rozh. ze dne 3. ledna 1929, R I 1028/28.)